

# Denkend aan

## *Francis De Preter*

NACHT

(Ingeborg Bachmann: Anrufung des grossen Bären)

O kruipende klok omhoog in het raam,  
eeuwige beer, op de tijdschaal  
nietige kever: god, begluur ons niet  
jij sombere doos van de dood  
onze woning – haar reis vangt aan  
ontregeld, buiten ons weten, ons woord –  
geen begin en geen einde:  
een alziende ster in het venster  
der verbindingen, het vierkant heeal –  
ons staren tevergeefs, jouw wijzers  
te langzaam, te vaag het broeden  
der gedachte, het groeien van de dood,  
o stralende beer, azuren scarabee!

SYLVIA PLATH (1932-1963)

(in gedachtenis)

Ze kijkt bedroefd om zich heen,  
zoekt tevergeefs het zoemend insect,  
een vliegtuig in het oorlogsblauw.  
Ik kan haar geen boek schenken  
dat haar taal evenaart.  
Ik droom van haar als van een schaduw,  
ik spreid een doek over haar verzen  
om ze niet hoeven te lezen,  
want zij maken mij bang: het zijn spinnen,  
ze rennen over mijn hand en mijn hand  
is dor van perkament,  
een akte van bekentenis en onmacht.  
Een kalligraaf schrijft alles op in het rood  
en jij, jij leest het en vindt het intreurig.

GERRIT KOUWENAAR

(lezend)

Een vleesetende plant  
van boven tot onder  
gedompeld in dauw,  
de diepste rimpels  
van zijn pennenvruchten  
zo taai en ontzettend simpel  
in de tijdsbalk gegraveerd.

Alles is aanwezig  
in de afwezigheid van zinnen, voldaan  
onder de haag die het lege huis verbergt,  
in de vogel voor de kat, in  
het voedsel dat hij nooit verspilde  
en met de tijd vergat.

# Het geblutste kalf

Erik van Malder

## BAKKERIJMUSEUM

(denkend aan H.H. ter Balkt)

De laaglandse bakker draaide eeuwen mee  
met de wiekslag op het molenveld,  
met het stenen meelhuis op zijn huid.

Je zou je tanden zetten in zijn vormen,  
je ruikt de sinterklazen bij de kindertobbe,  
de klazen van de gouden eeuw en later.

De trog, de meelvorm heeft er zijn jaargangen  
geëst, de broodplank zonder brood  
of stuivers, de kneedmachine doorgeroest,

de hitte van de ovenas voorvoelbaar,  
op te roepen lichterlaaie, brandende broodjes  
en stank van muizen in de kattenbak.

Waar zijn de marsepeinen meiden,  
de peperkoeken harten, de dochters  
en de bakkersvrouw, boezems van rijzend deeg?

V MLHACH ("IN DE MIST")

(Leoš Janáček)

Op het bergpad, wit, onzichtbaar,  
druiwend van brongezang,  
wuiwt soms een varen, een veren snaar,  
vijf trappen diep, of mist de hand  
op een trilhaar na de rotswand  
met een koets van sneeuwkrystal.

Klokjes en cimbels, ver in het dal  
horen 't verhaal van verdwaalde helden,  
omneveld maar helder verteld  
door hem die de flank afdlaalt  
langs overgroeide paden  
waar de wind de biezen kamt.

Hukvaldy, aan het hoogwoud grenzend,  
zijn burcht een donkere vlek  
tot nevelig puin vervaagd,  
gonst van diepe tonen, zoemt in zijn korven;  
echo's tuimelen en keren weer  
als kiezels op de sluiwweg naar het licht.